

De Spalio VELIAVA

LKP ROKIŠKIO RAJONO KOMITETO IR RAJONO
DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

1957 m.
kovo mėn.
3 d.
SEKMADIENIS
Nr. 18 (1554)
Eina nuo
1944 metų
Kaina 15 kap.

RINKIMŲ GARBEI

Rajono darbo žmonės kovo 3 — rinkimų į vietines Darbo žmonių deputatų tarybas dieną — sutinka su dideliu gamybinio ir politinio pakilimu.

Naujais gamybiniais laimėjimais visaliaudinė šventė sutinka Rokiškio MTS mechanizatoriai, pavasario sėjai atremontavę ir paruošę 52 traktorius, 42 traktorinius plūgus, 36 kultivatorius ir daug kitą žemės ūkio inventorių. Negana to, eilė mechanizatorių, stekdami dar sėkmingiau vykdyti partijos ir vyriausybės nutarimus, pareiškė norą tapti TSKP nariais. Taip rinkimų išvakarėse partijos kandidatais tapo traktorininkai Vytautas Dada, praėjusiais metais „Aušros“ kolūkyje traktorinių darbų planą įvykdęs 120 proc., ir Petras Timofejevas. Abu mechanizatoriai pilnai paruošę traktorių prikabinamąjį inventorių pavasario sėjai ir 1957 m. darbų planą įsipareigojo įvykdyti 100 proc.

Taip pat į šlovingosios Komunistų partijos eiles priimtą Panemunėlio MTS mechanizatoriai Brogelė ir Panltauskas, „Nemunėlio“ kolūkio kolūktietis Talačka ir „Pergalės“ kolūkio pirmininkas Stasys Gimbutis.

B. Vaitkus

PIRMĄ KARTĄ

Pavasario prie vartų ištiesia ranką man. Balsuosiu pirmą kartą — šviesi šioji diena!

Dainuoki, linksmas vėjau, Grežiausią iš dainų! Su tūkstančiais rinkėjų ir aš gatve einu!

Lidiuoja salę vales... Balsuoju iš širdies. Tegul ir mano balsą Visa šalis girdės!

L. VASILJEVAS
Rokiškio I vid. mokyklos moksleivis

E. ULDUKIS

Brangla kalna

(APSAKYMAS)

gys ir, prisilartinęs prie išraudusios, besišypsanti traktorininkės, nusilenkė.

— Kur tau, seniui, su jaunaisiais? — nustalpa kažkas.

— Pažūrėsim, kai dugną dėsim! — atsikirtė seniokas, ir šauniai treptelėjęs koja, pasileido šokti.

... Po šokio senąjį Strungį apsupo jaunimas. Visi stebėjosi jo vikrumu, sveikino jį.

— Tokia proga senų kaulų negailai! — gyrė seniis. — Juk savo valdžią renkam, tarybinę.

Jis stalga surimtėjo. Jaunatviškai žvaltos, po baltais, kuokštuotais antakiais pasislėpusios akys susiaurėjo, apsilblausė. Strungys apsidairė, pasitaisė ant galvos kepurę, netikėtai paklausė:

JUOS IŠUGDĖ TARYBŲ SANTVARKA ŠEIMOS PROFESIJA

„Nemuno“ fabriko darbo pirmūnų tarpe nuolat minima Antaninos Želžienės pavardė. Ji atėjo į gamybą prieš 11 metų. Padedant darbo draugams, ji įsigijo audėjos specialybę. Antanina Želžienė per savo darbo laiką sukaupė didelį darbo patyrimą, kurį noriai perduoda kitiems. Viena iš daugelio jos mokinių yra taip pat jos dukterė audėja Genė. Ji į fabriką atėjo prieš porą su viršum metų. Stojusi dirbti mokine prie motinos, palyginti per trumpą laiką, išmokėta audėjos darbo ir pereina dirbti prie staklių savistoviai. Nors iš pradžių ir sunkiai sekėsi, bet Genė ne iš tų, kurios nuleistų rankas po pirmų nepastekimų. Kantriai ir atkakliai ji dirba, tarlasi su motina, stengiasi geriau pažinti stakles, įvaldyti darbo metodus. Ir štai šiandien fabriko kolektyvas Genė Želžytę teisėtai didžiuliuoju kaip gera audėja. O jos darbo rezultatai tikrai puikūs. Kiekvieną mėnesį ji įvykdo gamybos užduotį 130—140 procentų. Jos išausti audiniai yra tik pirmos rūšies, o tai ir yra

svarbiausia pasiekti audėjai.

Šiuo metu Genė Želžytė jau drąsiai dalinasi savo patirtimi su darbo draugais. Ji išmokė audėjos darbo Janiną Gabrėnaitę, o dabar moko austi savo seserį Birutę.

Genė bando savo sugebėjimus pritaikyti ir gamybos patobulinimui, darbo palengvinimui. Jos pavardė įrašyta fabriko racionalizatorių tarpe. Motina ir dvi dukterys audėjos — tai didelė garbė Želžių šeimai, ir už tai ji yra dėkinga Tarybų santvarkai, suteikusiai atvirą kelią visiems darbo žmonėms pasirinkti mėgstamą profesiją.

Nuotraukoje: „Nemuno“ fabriko audėja-pirmūnė Genė Želžytė.

S. Augulis

LYGIAI penktą valandą Mykolas Strungys atėjo į balsavimo punktą. Jis tvirtai buvo įsitikinęs, kad ateis pirmuoju, tačiau apstrikė. Kiemas jau buvo pilnas žmonių. Šmaikštus, kuoduotas vaikinukas be kepurės ir atsegiotais naujais kailinukais įsitaisė ant klubo laiptelių ir kamavo armoniką. Užsnigtame kieme sukosi paklusnios muzikantų poros. Senj tuojau pat pagavo bendra nuotaka ir jis, stumdymas į šalis ratu susispletusius žmones, prasibrovė prie šonkelių. Kaire ranka šauniai atsimaukęs ant pakaušio zulkio kepurę, Strungys šelmiškai apsisvalgė. Štai jis pamatė traktorininkę Vandą. Po vešltais, žilais senu šals krustelėjo berniokiška šypsena.

— Nagi, muzikante, gyvula! Ar pirštai nusalo? — šaktelėjo Strun-

Šiandien kovo 3-oji — rinkimų į vietines tarybas diena — visi į rinkimus!

VISI Į RINKIMUS!

Sekmadienį, kovo 3 dieną, Tarybų Lietuvos ir eilės kitų broliškųjų respublikų darbo žmonės renka savo deputatus į demokratiškiausius valdžios organus — Darbo žmonių deputatų tarybas.

Lietuvos Komunistų partijos Centro Komiteto kreipimais į rinkėjus pažymima, kad rinkimai į vietines Tarybas vyksta didžiulio politinio ir gamybinio pakilimo laikotarpiu, praėjus vienerioms metams nuo istorinio partijos XX suvažiavimo, kurio nutarimai įkvėpė daugiamilijoninę tarybinę liaudį į kovą už naujas pergales statant komunizmą mūsų šalyje.

Vieningai pritardami Lietuvos KP CK kreipimais į rinkėjus, respublikos darbo žmonės išreiškia nepalaužiamą pasitikėjimą šlovingajai Komunistų partijai — visų mūsų pergalių įkvėpėjui ir organizatoriui. Lietuvių tauta žino, kad tik visų broliškųjų tautų ir, visų pirma, didžiojos rusų tautos pagalbos dėka buvo likviduoti sunkūs hitlerinės okupacijos padariniai mūsų respublikoje. Tik tarybinėje santvarkoje lietuvių tauta įgijo savo tikrąją laisvę ir nepriklausomybę, pirmą kartą galėjo sujungti visas savo žemes — nuo senojo Vilniaus iki Klaipėdos.

Lietuvos darbo žmonės išivadavo nuo savųjų ponų jungo ir nuo užsienio kapitalistų bei imperialistų vergijos. Sutriuškinti buržuazinius nacionalistinius išdavikus, lietuvių tauta gerai žino, kad buržuazijos valdžia neša nuolatinį darbo žmonių nuširdinimą ir beteisiškumą. Kalbant apie „buržuazinę demokratiją“, užtenka prisiminti vadinamą „savivaldybių“ rinkimus Lietuvoje. Padios buržuazijos statistika rodo, kad 1930 metais rinkimų teisė neturindžių buvo apie 153.000 bernų ir kumečių ir apie 200.000 mažžemių valstiečių, kurie žiemą palikdavo savo namus ir išeidavo uždarbiauti. Balso teisės neturėjo bedarbiai, kurių 1940 metais buvo 109.000. Apribojimai, kuriuos numatė „savivaldybių“ rinkimų įstatymas, atėmė balsavimo teisę beveik visoms moterims. Dėl panašių apribojimų Kaune 1931 metais tebuvo vos 26.341 rinkėjas, nors gyventojų skaičius praėjo 120.000 žmonių. Šiauliuose, kur gyventojų skaičius buvo apie 30.000, dalyvauti rinkimuose teise turėjo tik 6.173, Mažeikiuose gyventojų buvo 6.000, o rinkti teigėme vos 644 žmonės... „Savivaldybėse“ nebūvo nei darbininkų, nei mažžemių, nei bežemių atstovų. Tos „savivaldybės“ buvo fašizmo bei įvairių išnaudotojų ramtis.

Tarybų Lietuvos darbo žmonės eina į Tarybų rinkimus kaip į džiugią šventę, žinodami, kad renka savąjį valdžią. Vietinės tarybos įtraukia į valstybės valdymą plačiuosius darbininkų ir valstiečių, inteligentijos sluoksnius. Kaip ir per ankstesnius rinkimus, Komunistų partija eina glaudžioje sąjungoje su nepartiniais. Komunistų partijos ir liaudies interesai bendri. Kandidatais į vietines Tarybų deputatus lietuvių tauta iškelė geriausius savo sūnus ir dukras, įrodžiusius darbe savo atsidavimą kovoti už Lietuvos liaudies laimę, už socialistinės Tėvynės stiprinimą.

Ar tu komunistas, ar tu nepartinis, visi mes — vaikai mūsų Tarybų Tėvynės. Visi už jos laisvę ir džiugų rytojų vieninga šeimyna mes dirbam, kovojam. Tad bloką galingą ir tvirtą kaip plienas paremsim visi mes, visi aliai vieno!

— taip išreiškia visų rinkėjų mintis ir jausmus poetas, pabrėždamas neįveikiamą tarybinių tautų draugystės jėgą, nepalaužiamą komunistų ir nepartinių bloko vienybę.

Teisėtai didžiudamiesi savo pasiekimais, Lietuvos darbo žmonės kartu mato ir trūkumus bei sunkumus, kurių dar yra nemaža visose liaudies ūkio ir kultūros srityse. Nėra abejonės, kad darbininkų klasė, kolūkinė valstietija ir inteligentija, atsiliėpdamos į partijos rūpinimąsi toliau vystyti liaudies ūkį ir kelti darbo žmonių gerovę, dar energingiau kovos už gamybinių planų įvykdymą ir viršijimą, siekdamos kuo geriausiai panaudoti kiekvienos statybos, visų kolūkių, MTS ir tarybinių ūkių gamybinės galimybės, atiduos visas jėgas tam, kad garbingai įgyvendintų istorinius partijos XX suvažiavimo nutarimus. Svarbiausias uždavinys kaime dabar yra kruopščiai pasiruošti pavasario sėjai, baigti supilti sėklą, sutvarkyti žemės ūkio techniką bei inventorių.

Dar plačiau išvystykime socialistinę lenktyniavimą Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos 40-ųjų metinių garbei!

Per rinkimus į vietines Tarybas respublikos darbo žmonės dar glaudžiau susitelks apie Tarybų Sąjungos Komunistų partiją kovai už tolesnę mūsų Tėvynės suklestėjimą, už tvirtą taiką ir tautų saugumą.

Visi į rinkimus! Už naują komunistų ir nepartinių bloką pergalei!

UGNY IR DARBE PRIE STATYBŲ

BALSUOJU PIRMAJĀ KARTĀ

Šandien mano gyvenime didelē šventē — aš pirmā kartā balsuoju. Kartu su manimi šandien jurnas meta biuletenius dešimtys mūsu mokyklos jaunuņu draugu. Neuzilgo aš balgsu

vidurinę mokyklā. Vi-sai priēšinga padētis bū-tu būvusi buržuazinēs Komunistu partijai ir Tarybinēi vyriausybei už nuolatini rūpinimāsi mu-mis.

Balsuodama už ge-
trausius liaudies sūnus

T. ŠEŠKAUSKAITĒ
Rokiškio l-os vid. m-los
XI klasēs moksleivē

Brangia kaina

(Atkelta iš 1 psl.)

— Kad nebūčiau be-rankis, seniai gražiausią kolūkio merginā būčiau vedęs! — mėgo kartoti jis.

Ir staiga jis rimtai prakalbo apie savo in-validumą. Žmonės tylė-jo, laukdami, ką pasa-kys senis Strungys.

— Žinot, ko aš taip anksti atsidanginau čia? — paklausė jis. — No-riu pirmas balsuoti. Taip, noriu. Bet jūs, jaunimas, pralenkēt ma-ne, anksčiau subėgot.

— Nieko, dėde, mes tau pirmenybę užlei-sim, — pasigirdo bal-sat. — Tik tu mums pa-pasakok, kaip netekai rankos.

— Brangia katna iš-kovojom mes teisę bal-suoti, — tyliai pradėjo senis kerdžius savo pa-sakojimą. — Iki balsavi-mo pradžios dar visas pusvalandis. Jei norit, pasiklausykite...

...Neramūs buvo ta-da laikai. Iš miesto į kalną atvažiuodavo ginkluoti agitatoriai, o pakrūmėmis slankiojo banditų gaujos. Agita-toriai ragino žmones balsuoti už komunistų ir nepartinų bloko kandi-datus, o banditai nakti-mis nuklijuodavo tvoras ir trobų sienas lapellais, kuriuose grasino atsi-skaityti su tais, kurie nors koją įkels į balsa-vimo punktą.

O rinkimai artėjo. Paskutinįją naktį prieš rinkimus senis Strungys nesumerkė akių. Įsi-kandęs pypkutę, vaikš-čiojo tamsoje nuo stalo prie durų ir atgal, gal-vojo. O pagalvoti buvo apie ką. Matė senasis, ką atnešė kalmui Tary-bų valdžia, kaip ji rū-pinasi žemdirbiais, ir jautė, kad nebalsuoti už ją negali. Bet ką darys kiti? Įbauginti priešų grasinimų, žmo-nės tūnojo savo pirklose, uždangstę langus, už-sklendę duris. Tur būl-tą naktį ntekas nemlgo kalme.

Strungys žinojo, kad mtesto agitatorių žodis bejėgis prieš banditų grasinimus.

„Reikia ką nors da-ryti, ko nors griebtis“, — čiulpdamas pypkė, mātė senis. — Bet ką?”

Ant stenos tiksejo, ramiai skatčiuodamas minutes, laikrodīs. Strun-

gys įbrėžė degtuką. Buvo penktos valandos. „Ką daryti?“ — pagalvo-jo jis ir nesąmoningai emė rengtis kailinukais. Paskui užsidėjo kepurę, paslėpė kišenėje pypkutę ir atsargiai išėjo į kle-mą.

Seniut pastrodė, kad mėnulis danguje šaiposi iš jo bailumo, o žvaigždės susimirkčiojo tarp savęs, lyg sakyda-mos viena kitai: „Ko gi bijo šitas iškaršęs se-nis? Mirties? Argi dar mažai išgyveno pasau-lyje?”

Tas nebylus žvaigž-džių pokalbis ir pašai-pi mėnulio akis išblaškė Strungio abejones. Po kelių minučių jis jau ėjo nuo vienos nebylios kalmo trobos prie kitos ir, belsdamas pypkute į langus, į duris, garsiai šaukė:

— Ei, kalmyne, kel-kisi Balsuoti laikai!

Trobos tylėjo. Lan-guose kartais šmestelė-davo išblyškę, išstigandę veidai, iš baimės iš-sprogusiose akyse Strun-gys išskaitydavo vieną ir į patį klausimą: „Ar proto netekai? Juk tai — mirtis“...

Balgiantis šeštoms Strungys apėjo visą kai-mą ir pasuko prie mo-kyklos, kuri, lyg tyčio-damasi iš tamsos, švie-tė visais langais, kvies-dama rinkėjus. Daržuo-se, paupėje šmėsčiojo sargybinių šešėliai. Virš apšviestų paradinių mo-kyklos durų raudonavo šūkis: „Visi į rinkimus!“

Kelyje Strungys suti-ko būrelį agitatorių. Jau-nučiai, susijaudinę, ap-sikarstę ginklais, jie iš-piėtė akis žiūrėjo į pir-mąjį rinkėją. Jų akyse senis išskaitė padrasini-mą, draugiškumą. Ir šilta banga užliejo jo krūtine. „Kaip bus, taip!“ — ryž-tingai nutarė Strungys ir gurgždančiais laiptel-liais užlipo aukšty-n. Kažkas jam paslaugiai atidarė duris. Prie rau-dona medžiaga aptiestų stalų sėdėjo žmonės. Senis negalėjo įžiūrėti veidų. Jo akis netikėtai užpūdo ašaros. Jis pa-ėmė biuletenius, priėjo prie urnos ir dešine ranka nuleido juos į ne-didelį plyšėj...

Kažkas jį sveikino, kažkas pabučiavo... Strungys kaip girtas iš-ėjo į kiemą. Ir čia jis

pamatė savo kalmynus. Jie atėjo visi kartu. Tai buvo savotiška gudrybė. Negi žudys banditai vi-są kalną? „Gerai!“ — nusišypsojo Strungys, ir jo akys nušvito.

— Aš jau... prabalsa-vau, — pasakė jis.

Žmonės žiūrėjo į jį, kaip į stebuklą. Paskiau visi sugūžėjo į mokyklą — balsuoti.

Jaunutis agitatorius, matyt, komjaunuolis, apsirengęs tepaluotu va-tinuku ir su automatu, pasakė Strungiui:

— Pasibalgs rinkimai — važiuokim su mumis, seneli. Užmuš tave čia! Senis supyko.

— Jaunas dar tu, val-ke, mane mokyti. Dirbk savo darbą, o aš... savo. Niekur aš iš namų ne-važiuosiu... — Praslinko dvi sa-valtės, ir vieną naktį į senojo Strungio trobelę sugūžėjo nekviesli sve-čiai.

— Sveikas, agitato-riau! — sugriaudėjo mil-žinas vokiška miline. Senis Strungys sto-vėjo prie sienos ramus, susikaupęs. Atrodė, kad jis nieko aplink save nemato. Aplink jį, lai-kydami paruoštus gink-lus, pusračiu stovėjo banditai.

— Kuria ranka balsa-vai? — šaukė jų vadei-va vokiška miline. — Dešine? Paduokit kirvį! Po pusvalandžio jie išsinešdino, palikę tro-bos viduslyje sumuštą, sąmonės netekusį My-kolą Strungį. Jo deši-nioji ranka, kirvitu nu-kirsta per patį rlešą, buvo uždėta ant senojo krūtinės. Čia pat galėjo popieriaus lakštelis, ku-riame Strungio krauju buvo iškeverzota: „Agi-tatorius“...

... — Na, štai ir vis-kas, — sunkiai atsidusęs, užbalgė savo pasakoji-mą senis kerdžius. — O dabar, vyručiai, laikas balsuoti... už tai, kad tai, kas praėjo, niekad, niekad nebegrįžtų...

...Pirmasis biuletenius į rinkiminę urną nulei-do kolūkio kerdžius My-kolas Strungys. O po kelių minučių jis vėl šo-ko su traktorininke Van-da. Bet iš jo niekas ne-besišaipė.

KELIONĖS POSMAI

Šiomis dienomis rajone lankėsi poetas Eduardas Mieželaitis. Kaip žinoma, mūsų rajono darbo žmonės poetą E. Mieželaitį išrinko Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatu. Įvairiose rajono vietose poetas susitiko su kolūkiečiais, darbininkais, moksleiviais, nuoširdžiai su jais kalbėjosi, paskaitė savo naujausius kūrinius.

Čia spausdiname E. Mieželaitio eilėraščius.

Lieknas aukėtas turkų minaretas.
Dar lieknesnė dykumų dukra.
Apdainavo nuostabus poetas
Jos akių agatą po čadra.

Apdainavo jis žvaigždėtai juoda
Azijinę naktį jos plaukuose.
Apdainavo rusvą veldo odą
Tarsi mandariną ant šakos.

Kilo jo graži daina į viršų,
Lyg malda Alachui Korane.
O nuplėšti čadra jis pamiršo,
Tarsi įgailodamas mane.

Man pasakė juodaplaukė Leila, —
Ją už tai nubautų dar skaudžiau.
Nedrįsau čadros nuplėšti, gaila,
Jos akių agato nemačiau.

Bet nebūčiau aš taip pat poetas,
Jeigu man nebūtų čia baliau,
Kad kol kas mergaitę minaretas
Prisitraukęs iaiiko už kasų.

Mes seniai mergaičių nebelaikom
Prie namų pririšę grandine.
Į akis joms žiūrim, plaukus drakom,
Ir už tai nebaudžiama. O ne.

Ir nebijom, kad jų puikų grožį
Saulė pamatys, žvaigždė, deičia.
Moteris — gražiausia žemės rožė,
Jos nereikia slėpti po parandžiai

S t a m b u l a s

Nemainyčiau tėviškės gėlių

Nušlavė lietutis, maionus ir šiltas,
Tankia šluota pievas, mišką ir takus.
Eisiu šiandien gatvėm, eisiu šiandien
tiltais

Aukso pasirinkti į žalius laukus.

Aš mačiau daug aukeo, žėrinčio kaip
saulė,

Daugelį išmyniau žemėje kelių.
Bet į jokį aukšą niekad pasauli
Nemainyčiau savo tėviškės gėlių.

Rankom apkabinsiu savo žalią mišką
ir, ištroškęs žemės meilės ton,

Šaltinius, kur saulė lyg sidabras
svečiuos,
tiška,

Lūpomis paliesiu, — jie mane bučiuos.

Pievose sutikęs geltonkasių būrį,
Su daina išeisiu rauti aš linų.
Daug gražių pasaulis sau dainų
sukūrė,

Bet nėra už mūsų gražesnių dainų.

Laukuose pamatęs dirbantį artoją,
Aš iš jo paimeisiu piūgą į rankas.
Ir abu, rankoves sau pasirinkę,
Eisime į saulę tlesdami vagas.

Man žėrėjo aukeas, mane šildė saulė,
O vis viena trūko savo šilumos.
Gera, žmonės sako, margame
pasauty,

Bet visų geriausia vie dėjo namuose.

V i l n i u s

Panevėžio mėsos kombinata veikia mišrus choras, dramos ratelis ir dūdų orkestras. Dūdų orkestrui vadovauja darbininkas Vladas Matačiūnas. 1955 m. Vilniuje įvykusioje respublikinėje dainų šventėje šis orkestras laimėjo pirmąją vietą. Šiuo metu orkestras ruošiasi miesto meno savi-veiklos apžiai.

Nuotraukojė: dūdų orkestro dalyviai — kombina-to darbininkai B. Rtauba, V. Livickas ir dūdų orkestro vadovas V. Matačiūnas repeticijos metu.

A. Gylio (ELTA) nuotrauka

UŽGRŪDINO PARTIJA MUSI!

Dirbti dar geriau

Su dideliu politiniu ir gamybinu pakilimu sūtkio rinkimų vietines Darbo žmonių deputatų tarybas „Žvaigždės“ kolūtkio žemdirbiat. Šiandien mes renkame savo geriausius atstovus vietinės valdžios organus.

Rinkimų dienos proga aš noriu pasidalinti keletais žodžiais.

Aš jau šešti metai dirbu kolūtkio karvių melžėja. Tiesa gerų rezultatų dar nepasiekiau, tačiau šiais metais planuoju pasivyti pirmąjį mėnesį rajono kolūkių melžėjas kaip Stočkutę, Masalskienę ir kt.

Balsuodama už komunistų ir nepartinių bloko kandidatus, aš pasižadau dirbti dar geriau, kad dar daugiau suklestėtų gimtasis kolūkis.

V. KVILIONAITĖ
„Žvaigždės“ kolūtkio karvių melžėja

UŽ KULTŪROS SUKLESTĖJIMĄ

Įdomu vakarais mūsų „Duoklėškio“ kolūtkio bibliotekoje. Čia gausiai renkasi kolūkiečiai pažalsti šachmatais ar šaškėmis, paskaityti laikraščius.

Aktyviausi knygų skaitytojai yra kolūkiečiai Urbonavičius, Kvedaras, Stankevičius ir daugelis kitų, perskaityusių po kelias dešimtis knygų.

Šiandien, rinkdami vietinės valdžios organus, mes balsuojame už tolesnę tarybinės kultūros suklestėjimą, už geresnę ir gražesnę mūsų gyvenimą.

V. STREIKUS
„Duoklėškio“ kolūkis

JUOS IŠUGDĖ TARYBŲ SANTVARKA

Zootechnikas Zenonas Lukoševičius

— Nors mūsų Zenonas jaunas, bet sumanus ir energingas vyrukas, — mėgsta kartoti „Artojo“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai.

Jaunystė — ne klinčtis gyvenime, ypač pas mus, Tarybų šalyje. Tarybinė santvarka plačiai atvėrė jaunimui duris į gyvenimą, suteikė teisę mokytis ir dirbti. Vargu ar svajojo Zenono tėvai, dar vos jam gimus, kad jų sūnus taps visų gerbiamu ir mylimu žmogumi. Ir jei ne Tarybų valdžia, ne nuolatinis partijos ir vyriausybės rūpinimasis darbo žmogumi, vargu ar išėltų Zenonas į žmones.

Jau iš pat mažens Zenoną patraukė žemdirbių buitį, jis svajojo dirbti žemės ūkyje. Ir štai, baigęs Kapsuko žemės ūkio technikumą, jaunas zootechnikas Zenonas Lukoševičius su komjaunimo bilietu kiše-

nėje ir karštu troškimu dirbti atvyksta į mūsų rajono „Artojo“ kolūki.

Ir jau pirmieji jo darbo žingsniai kolūkyje, nuolatinis rūpinimasis gyvulininkystės išvystymu bei gyvulių augintojų darbo sąlygų pagerinimu parodė, kad naujasis zootechnikas karštai imasi reikalo, su jaunatviška energija iškelia ir šalina trūkumus. Kolūkiečiai įvertino Zenono pastangas. Vos melams tepraėjus, jis išrenkamas kolūtkio fermų vedėju.

Vadovaudamas gy-

vulininkystės fermoms, Zenonas Lukoševičius nuolat kalbasi su gyvulių augintojais, aiškina jiems partijos iškelto uždavinius, nuolat siekia padidinti gyvulininkystės produktų gamybą.

Zenoną, kaip ir milijonus kitų jaunuolių, išugdė tarybinė santvarka, Komunistų partija. Ir, atsidėkodamas joms už visą tai, jaunasis žemės ūkio specialistas atkakliai dirba, siekia vis naujų laimėjimų. Jis ne tik puikus savo darbo specialistas, bet ir aktyvus komjaunuolis, visuomenininkas. Drg. Lukoševičius yra LLKJS RK komiteto narys, aktyviai dirba kolūtkio pirminėje komjaunimo organizacijoje.

Šiandien Zenonas balsuoja už tarybinę santvarką, už dar šviesesnę, dar geresnę gyvenimą.

V. Šeštokas

TRAKTORININKAS VYTAUTAS BIMBA

Kas savo vaikystėje, pirmą kartą pamatęs traktorių, nesvajojo apie traktorininko specialybę? Toks troškimas apvaldė ir Šetekšnų kaimo vaikina Vytautą Bimbą, kai jis pamatė į Panemunėlio MTS burzgiančius pilno žirgus. O mūsų šalyje bei kurį svajonė pastelkama, reali, jei tik žmogus dirba, kovoja už jos įgyvendinimą. Išsipildė ir Vytauto troškimas: prieš tris

metus jis pradėjo dirbti Panemunėlio MTS. Vytauto Bimbos

valruojamą traktorių „KD-35“ puikiai pažįsta „Žalgirio“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai. Sąžiningai ir stropiai atlieka savo pareigas jaunasis mechanizatorius.

— Kur Bimba arla, ten ir derlius dera, — juokauja žalgiriečiai.

Puikiai pasidarbavo Vytautas Bimba ir praėjusiais metais. Jau iki spalio 20 d. jis viršijo metinę traktorinių darbų užduotį.

J. Paukštenis

Kolūkinis kraittis

Senos kolūketės Marijos Jefimovnos Charčenko namuose (Krasnodaro krašto Pavlovskos stanica) — vestuvės. Jos dukterė melžėja Nina išleka už neseniai demobilizuoto iš Tarybinės Armijos kolūtkio šeriko Michailo Gerasimenkos.

Klėme ir namuose — daugiau kaip šimtas kolūkiečių. Jie domėdamiesi apžiūrinėjo daiktus, kuriuos dovanojo jaunavedžiui žemės ūkio artelė.

Kolūtkio „Za mir i lruđ“ pirmininkas Charčenko žemės ūkio instituto aspirantas S. S. Legkostupas, sveikindamas jaunavedžius, pasakė:

— Duoti kraittį — senas rusų paprotys. Anksčiau, išleisdami už vyro dukrą arba apvedindami sūnų, tėvai skirdavo jiems iš savo ūkio tam tikrą dalį įsikurdinti...

Dabar mūsų didžiausias turtas — kolūkis.

Kolūkinis kraittis nuo šių metų bus išduodamas visoms merginoms ir jaunuoliams, kurie per trejus metus išdirba nemažiau kaip po 500 darbdienų gyvulininkystėje arba 300 darbdienų laukininkystėje.

Žemės ūkio artelės pirmininkas kolūkiečiams karšiai plojant teikia kraittį jaunavedžiams. Naujoji šeima gavo lovą, sofą, didelę gražią spintą, stalą, antklodę, indų servizą, palikimą jaunavedžiui ir kitus daiktus. Be to, geras dovanas... atnešė gimnaziškai bei svečiai, dalyvavę vestuvėse.

Ninos draugės ir Michailo draugai sudarė vestuvinę vilkstinę iš šešių vežimų. Nina ir Michailas nuvažiavo į CBA į biurą, draugai nuvežė kraittį į Michailo namus, kur gyvena naujoji šeima.

(TASS-ELTA).

Naumiesčio rajono „Laisvės“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai labai gerbia ir myli Ziplių pradinės mokyklos mokytoją Oną Miščikienę. Jaunąją kartą ji auklėja jau 38 metus. Daug jos buvusių auklėtinių dirba mokytojais, gydytojais, inžinieriais, mokosi aukštesiose mokyklose. Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas suteikė O. Miščikienei respublikos nusipelnusios mokytojos vardą. Nuotraukoje: Ona Miščikienė pamokos metu. M. Ogajaus ir B. Rasiukevičiaus (ELTA) nuotr.

ANTANAS GRUODIS SENIO AUKSAS

Vaizdelis

Prieš porą metų čia vyko kova su pelke. Čia galingi traktoriai, akdami milžiniškus žirus. Jie vertė ne vaizdą, bet griovius, kurių gne tuojau rinkosi das vanduo ir skulamas šroveno į kanalus. O kanalus kasė kavatoriai, dailiai puodami savo ilgaliais. „Tarytum gandarvarles gauda“, — gino jauna kolūkiečių rėdama ne tiek į ekskavatorių, kiek aunią šviesiaplaukį avatorininką.

Štai ekskavatoriai savo darbą. Pelpranyko lūnais ir iral, amžius rūdijęs uo grioviais ir kasais laisvai nutekėjo. Tuomet čia atkutos mašinos. Po

kimsynus ir kelmynus ropinėjo buldozeriai, vertė iš šaknų neūžaugas pušaites ir eglaites, lyg karpas nuplaustė kimsus. Buvęs raitas per kelias dienas pakeltė savo veldą. O pasakui čia pasirodė traktoriat su normaliais plūgais ir akėčiomis. Suraižė, sumaišė pradžiuvusį žemės paviršių, užsėjo, kur sausiau — javais ir linais, kur drėgniau — kultūrinėmis žolėmis.

...Buvo pats šienapliūtės įkarštis. Gražią saulėtą dieną buvusiose pelkėse darbavosi jau patys šeimnininkai-kolūkiečiai. Tarškė šienapliūtės, žvangėjo daigtai, bolavo naujų grėbių kotal ir grėbėjų skarelės. Lyg patalais nuklo-

jo, priguldė šienautojai lygų plotą sultingos žolės, kuri, aštriai kvėpėdama, keltė spalvą. Didžiuliuose plotuose dar lingavo stačia žolė.

Šienautojai susirinko poilsui. Susmeigė į žemę daigtakočius ir grėbių kolektus. Nulipo nuo šienapliūtėjų vaivorių. Susėdę vyras traukė iš kišenų tabokines, degė cigaretes ir suktines. Moterys sutūpė, lyg vištos, ant šviežiai nuplautos, kiek apvytusios žolės ir tyliai uždainavo.

— Jei kas būtų mano seneliui pasakęs, kad šiame raitė augs javai ir žaliuos pleva, kad iš čia iškastomis durpėmis bus galima kurenti krosnis ir laukus tręšti, tai jis tokį „berazumių“, „čėrauninku“ būtų išvadinęs. — Iš lėto pūsdamas tabako dūmus ir apžvelgdamas nusausintus plotus, pra-

bilo kolūkiečiai Petravičius.

— Mūsų seneliai daug kuo neikėjo, — įstertė komjaunuolis Rimas Kriaučiūnukas. Gyvenimas nestovi vietoje...

— Sako, čia net ežeras buvęs... Kiek gi metų reikėjo, kad jis užaugtų? — papsėdamas pypkutę, iš reto prakalbėjo Jonas Bleitūnas.

— Ežero tai neatsimenu, bet čia buvusi pelkė visą gyvenimą nedavė man ramybės, — atsiliepė Petravičius.

— Telsybė, juk prieš kolektyvizaciją didelė šios pelkės dalis tau, Petravičiau, priklausė, — atsiminė brigadininkas Jakubonts. — Kodėl gi tu jos nenusausinai? Ir mirktelėjo kitiems.

— O kuo, gal kastuvu? — atsikirtė Petravičius. — Prarausiu kastuvu griovelį, o jį netrukus purvu užneša, ir

vėl balos gyvos.

Bet brigadininko taip pigiai nepirksi. Jis vėl kibo į Petravičių:

— O vis dėlto, kalmynė, tu nelabai čia norėjai įleisti „ememso“ mašinas. Pameni, kaip per susirinkimą plyšojai: „Kapitalą sukūšim, naudos iš lo jokios nebus!“

Petravičius nuleido galvą ir susimąstė.

Staiga jis apžvelgė visus ir ryžtingai tarė:

— Taip, nenorėjau. O žinote dėl ko? Dėl aukso...

— Apte kokį tu čia aukšą?..

— Štai čia, kur nors, gal būt, po mūsų komjomis yra paslėptas mano senelio lobis. Pina kojine auksinių pinigų...

Tai pasakęs, Petravičius užsikirtė. Nelengva jam buvo pradėti šią istoriją. Tačiau noras

išsivaduoti iš ilgal kanikinuso slogučio, atvirai, raginantieji kalmynų žvilgsniai jį stipriai paveikė. O vistems buvo įdomu, iš kur jo senelis galėjo būti tokiu turtuoliu, nes, kiek žinojo, Petravičiai visuomet gyveno skurdžiai.

Petravičius matė, kad pusiau kalbos nutraukti nebegalima ir ėmėsi savo pasakojimo:

— Auksas nuodijo visą mano gyvenimą, monijo kvaila mintimi. Aš net naktimis neužmigdavau, budėdavau paraitstėje: gal sužibės vylinga ugnelė. Juk, sako, auksas degas. Nors per sapną būtų pastrodžiūsi ta vieta, kur auksas slepiasi! Dienomis aš su kastuvu ir su ilgu tešmu slankio-davau po lūnus, kasi-nėdamas ir badydamas. Kur tau? Auksas taip pigiai nerandamas. (B. d.)

Vengrijas Liaudies Republikoje

Matrų kainuose naujai atidaryti „Gajotete“ profsąjungų poilsio namai. Dabar juose poilsiauja apie 250 darbininkų ir tarnautojų. Nuotraukoje: viename iš poilsio kambarių.

S. Preobrazenskio (TASS) nuotrauka.

Tarybų Sąjungos—Jugoslavijos ekonominiai santykiai

Vasario 26 d. Maskvoje po sėkmingai pasibaigusiu derybų buvo pasirašytas protokolas apie prekių apyvartą tarp Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos ir Jugoslavijos Federatyvinės Liaudies Respublikos 1957 metams.

Protokolas numato toliau plėsti prekių apyvartą, palyginti su prekių apyvarta, pasiekta 1956 metais.

Pagal šį protokolą Tarybų Sąjunga tiekis Jugoslavijai kviečius, avižas, angli, ketų, naftą, manganorūdą, medvilnę, mašinas, įrengimus ir kitas prekes.

Jugoslavija tiekis Tarybų Sąjungai valcuotus juoduosius metalus, šviną, cinką, kabelius, cementą, odą, kai kurias žemės ūkio ir kitas prekes.

TARPTAUTINĖ APŽVALGA

SNO Generalinės Asamblėjos XI sesijoje

Pastaruosiu metu Generalinės Asamblėjos dėmesio centre yra klausimai, tiesiogiai susiję su kolonijinių ir priklausomųjų šalių tautų nacionalinio išsivadavimo judėjimu. Kolonizatoriai nenori, kad jų nusikalstami darbai būtų išskirti viešumon. Todėl jie visai mėgino neleisti, kad Suvienytųjų Tautų Organizacijoje būtų svarstomi tokie klausimai, kaip Alžyro, Kipro, Vakarų Irano problemos. Šiuos klausimus jau keletą metų iš eilės turi svarstyti Generalinė Asamblėja. Tačiau Amerikos—Anglijos bloko pastangomis, jie kasmet vis atidedami. Šioje sesijoje Jungtinės Valstybės, Anglija, Prancūzija ir jų partneriai taip pat nukėlė nurodytus klausimus į dienotvarkės pabaigą, tikėdamiesi, kad nuo jų svarstymo vėl galima bus išsisukti. Tačiau šie mėginimai nebuvo sėkmingi.

Vasario 13 d. Generalinės Asamblėjos Politinis komitetas po ilgai trukusių diskusijų 37 balsais priėmė trijų Azijos šalių rezoluciją, kurioje raginama surengti Prancūzijos ir alžyrėčių tautos derybas,

kad būtų padarytas galas kraujo liejimui Alžyre. Kolonijinės valstybės, jų tarpe JAV, balsavo prieš šią rezoluciją. Amerikos delegacijos kartu su Vakarų Europos kolonijinėmis valstybėmis užimta pozicija Alžyro klausimu dar kartą parodė, kad Jungtinės Valstybės dabar yra kolonializmo ramstis, jo svarbiausioji jėga.

Vasario 18 d. SNO pradėjo svarstyti Kipro klausimą. Ir čia, kaip ir Alžyro klausimo svarstymo metu, išryškėjo dvi linijos. Jungtinės Valstybės parėmė Angliją, pasisakiusios prieš tai, kad būtų patenkinti teisėti Kipro gyventojų reikalavimai suteikti jiems apsisprendimo teisę. Kolonijinių valstybių delegacijos mėgino paneigti faktus, kuriuos pateikė Graikijos atstovas, parodęs, kokiomis drakoniskomis priemonėmis anglių valdžios organai susidoroja su kipriečiais. Tai padaryti joms nepavyko. Graikijos delegacijos pozicija parėmė Tarybų Sąjungą ir kai kurios kitos delegacijos, pareiškusios, kad Kipras turi priklausyti tikresiems salos šeimininkams — kiprie-

čiams. Anglijai nepavyko nušalinti Generalinę Asamblėją nuo Kipro klausimo svarstymo. 76 balsų dauguma buvo priimtas Indijos pasiūlymas, kuris įgalina Suvienytųjų Tautų Organizaciją laikyti šį klausimą savo akiratyje.

Buvo demaskuoti kolonijinių valstybių planai ir svarstant Saugumo Taryboje Kašmiro klausimą. Kaip yra žinoma, imperialistiniai sluoksniai visai stengiasi panaudoti šį klausimą Indijos—Pakistano santykiams aštrinti. JAV, Anglijos, Australijos ir Kubos delegacijos ir ši karą siekė to paties tikslo. Jos pasiūlė įvesti į Kašmirą „SNO ginkluotąsias pajėgas“, grubiai pažeidžiant Suvienytųjų Tautų Organizacijos įstatus. Tarybų Sąjungai balsavus prieš, šis pasiūlymas buvo atmestas. Sveikindamas šią Tarybų Sąjungos poziciją, Indijos laikraštis „Svachhinata“ rašė: „Atmetusi Vakarų Valstybių rezoluciją, TSRS ne tik apgynė SNO įstatus, bet ir apsaugojo Indijos ir Pakistano suverenumą, pašalinusi karinio konflikto pavojų Azijos centre“.

V. Charkovas

UŽSIENIO KRONIKA

● Prie Anglijos parlamento rūmų užvakar susirinko šimtai senųjų pensininkų, atėjusių reikalauti, kad būtų padidintos pensijos.

Susitikę su parlamentu nariais, pensininkai nuvyko į Blumsberį (Londono rajonas), kur įvyko masinė demons-

tracija. Jos šūkis buvo „Išgelbėti senelius nuo skurdol“

● Anglijoje paskelbtais duomenimis apie prekybinių laivų statybą, Anglija neteko pirmosios vietos laivų statybos srityje, užleisdusi ją Japonijai. Pastarąjį 1956 metais pa-

statė 325 laivus, kurių bendroji vandens talpa sudaro 1.746.429 tonas. Anglija (įskaitant Šiaurės Airiją) pastatė 275 laivus, kurių bendroji vandens talpa sudaro 1.383.387 tonas — 90.550 tonų mažiau, negu 1955 metais.

Žmogaus gyvybei išgelbėti

Vėlai vakare Penzose srities Burdenskos var- do ligoninės sanitarinės aviacijos skyriui buvo pranešta, kad į tolimą Lenino kaimą atvežta sunkiai serganti A. Pi-gejeva—Malinovo miško kordono meistro žmona. Ji neteko daug kraujo, reikalinga skubi chirurgo pagalba.

Skristi sanitariniu lėktuvu tamsoje buvo beprasmiška, o automašina negalima pastiekti vietos — keliai užpustyti sniegu. Važiuoti arkliais — reiške pavėluoti. Į pagalbą chirur-

gui V. Lipleškiui atėjo geležinkelininkai — jie nuvežė gydytoją iki Ardymo stoties motorvežiu. O toliau jis rogėmis pastekė Lenino kaimą. Chirurgas atvyko laiku — ligonėl buvo tuoj pat padaryta operacija ir perpiltas konservuotas kraujas.

Tai atsitiko prieš dvi savaites. Dabar meistro žmona jau išėjo iš ligoninės ir jaučiasi gerai.

Taip bendromis pastangomis žmogui buvo išgelbėta gyvybė. (TASS-ELTA).

Ilgaamžiškumas Jakutijoje

Į Oimlakono rajono Orto Balagano gyvenvietės — Jakutijos Stalino vardo žemės ūkio artelės centrinės sodybos rinkėjų sąrašus įtraukta Pavlo Petrovičiaus Germogenovo, gimusio 1847 metais, pavardė. Buvęs medžiotojas, jis ir dabar nenusėdi namie. Neretai net šalčiausiomis dienomis jis išvyksta į netoliese esantį mišką malkų arba į apsnigtą lauką šieno gyvuliams.

Oimlakono rajone, kuris yra greta šalčio juostos, tik dviejose rajono žemės ūkio artelėse — Stalino vardo ir Kaltin-

NAUJAS KANALAS ALKANOJOJE STEPĖJE

Nutiestas Pietų — Alkanosios stepės kanalo (Taškento sritis) pirmasis 5 kilometrų ruožas. Ši viena iš trijų svarbiausių vandens magistralių Alkanajoje stepėje prasideda nuo Farchado HES priešaknio įrenginio. Ji bus 90 kilometrų ilgio ir aprūpins vandeniu daugiau kaip 100 tūkstančių hektarų dirvonų.

(TASS-ELTA).

no vardo kolūkiuose dirba 102 vyresni kaip 70 metų amžiaus kolūkiečiai.

(TASS-ELTA).

Sėkminga vilkų medžioklė

Vasario 23 d. Rokiškio rajono medžiotojas Latvėnas pastebėjo iš vieno miško į kitą per einant du vilkus.

Apie tai jis pranešė kitam medžiotojui ir, pasikvietęs penkis varovus, apsupo mišką. Pradėjus varymą, ant medžiotojo Latvėno užbėgo vilkas, kuris taikliu šūviu buvo nušautas. Antrajam vilkui pavyko pabėgti. Iš pėdsakų medžiotojai suprato, kad pabėgęs vilkas yra patinas.

Rytojaus dieną pėdsakai parodė, kad patinas nakties metu buvo sugrįžęs atgal ieškoti savo draugės. Neradęs jos, vilkas nusibastė į aplinkinius miškus.

Po trijų dienų Apūniškio draustinio eigu-lys Mikėnas pastebėjo šviežius vilko pėdsakus ir apie tai pranešė medžiotojams.

MIESTE — KURORTE

Štomis dienomis čia pavasariškai ryškiai marguoja gelėmis kalnų pašlaitės. Sodninkai išmoko mieste—kurorte ir žiemą auginti gėles. Dar rudenį buvo pasodinta dešimtys tūkstančių augalų, kurie žydi šiltą žiemą ir ankstyvą pavasarį. Tam reikia iš viso tik dviejų-trijų laipsnių šilumos.

Dabar žalumynų akto tresto ir kurorto valdybos tvarkymo kontoros atnaujina Sočio žalumynus. Dabar Sočio parkų, skverų, sodų, žaliųjų sodinų plotas sudaro 1.700 hektarų. Kurorto teritorijoje auga daugiau kaip tūkstantis subtropinių ir tropinių augalų rūšių.

(TASS-ELTA).

Tą pačią dieną buvo organizuota vilko medžioklė panaudojant vėlavėles. Apytikriai nustatius vilko buvimo vietą, aplink buvo išstatytos vėlavėlės. Devyni medžiotojai užmaskavo netoli vėlavėlių, į vidurį rato išėjo varovas.

Netrukus prie vėlavėlių pasirodė vilkas ir pamatęs jas ėmė eiti netoli jų ratu, ieškodamas spragos. Taip ieškodamas išėjimo, vilkas užbėgo ant užmaskavusio medžiotojo Aleinikovo, kurio taiklus šūvis nutraukė grobuoniui gyvybę.

Medžiotojai Latvėnas ir Aleinikovas gaus po 500 rublių premijas.

B. PAJARSKAS
Rokiškio tarpraj. valst. medžioklės inspektorius

SPORTAS

JAUNOS ŠACHMATINIKĖS PASIEKIMAS

Nesentat Ukmergėje tel (Molėtai). Tuo būdu pasibaigė respublikinės du ji surinko 5 taškus iš 7 galimų ir užėmė antrą vietą.

E. Strumskytė įtraukta į respublikos šachmatininkų rinktinę.

S. Garuolis

TINKLINIO VARŽYBOS

Praeitą sekmadiį Salų žemės ūkio tūnikumo sporto se- jvyko tinklinio varžy tarp jaunių ir vyrų mandų. Laimėjo rinktinė rezultatu 3

Br. Svi

Redaktorius A. STAŠYS

Kamajų vidurinės mokyklos mokytojai
Mikašius Algirdai,
jo broliui mirus, reiškiame gilia užuojautą.
Liaudies švietimo sky-
darbuotojai

Pil. Gasūnas Jonas, Jono s., gyv. Vengerinės km., Žiobiškio apyl., Rokiškio raj., iš-
kėlė išuokos bylą pil. Cepal-
palei - Tiltenei - Gasūnienei
Onai, Juozo d., gyv. Venge-
rinės km., Žiobiškio apyl.,
Rokiškio raj.
Bylą nagrinės Rokiškio ra-
jono Liaudies teismas.

Pil. Deksnys J.,
Petro s., gyv. Juody-
venvietėje, Rokiškio
kėlė išuokos bylą ja-
nienei - Kastėnaitėi,
Adomo d., gyv. Šn.
Obelių raj.
Bylą nagrinės ra-
jono Liaudies tei-